

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 191/08-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. marca 2009 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť H. N., K., zastúpenej advokátom JUDr. J. Č., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 793/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 793/02 porušil základné právo H. N., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 793/02 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. H. N. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. H. N. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 320,73 € (slovom trisdvadsať eur a sedemdesiattri centov), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť na účet jej advokáta JUDr. J. Č., K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 28. apríla 2008 č. k. II. ÚS 191/08-7 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť H. N., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 793/02 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že: «... Sťažovateľom je fyzická osoba, ktorá dňa 30. 09. 2002 podala na Okresnom súde Košice I žalobu o ochranu vlastníckeho práva a uloženie povinnosti odstrániť časť stavby proti žalovaným 1. O. Z., 2. Z. J., 3. J. K. ...

Napriek tomu, že od podania návrhu uplynulo už takmer 5 rokov, vec doteraz nebola právoplatne skončená, preto žiadam o primerané finančné zadosťučinenie. ...

Spor sa neúnosne pretahuje, pričom nečinnosťou súdu dochádza k porušovaniu základného práva mojej sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. ...

V priebehu nečinnosti súdu zostali vzťahy medzi sťažovateľkou a žalovanými napäté, čo sťažovateľke spôsobuje psychický stres a citovú ujmu a súčasne vzhľadom k zdĺhavému priebehu konania sú žalobcovia do značnej miery obmedzení vo výkone svojich vlastníckych práv, pretože ako vlastníci nemôžu s predmetnou nehnuteľnosťou nakladať a to napr. predať uvedenú nehnuteľnosť, pretože stav právnej neistoty trvá a za takýchto podmienok je uvedená nehnuteľnosť nepredajná. Takáto situácia by nevznikla, keby súd riadne konal.

Vzhľadom na uvedené tvrdím, že Okresný súd Košice I mohol uvedenú vec v rozumnej lehote rozhodnúť, pretože od podania návrhu uplynulo už takmer 5 rokov.

Týmto žiadam, aby Ústavný súd SR posúdil túto sťažnosť v súlade so svojou judikatúrou a pri rozhodovaní zohľadnil aj právnu a faktickú zložitosť veci, efektívnosť postupu samotného súdu a zároveň prihliadol na predmet sporu. ...

Z dôvodu, že vec nie je dodnes právoplatne skončená žiadam aj zjednanie účinnej nápravy. ...

Vzhľadom k uvedenému stavu žiadam Ústavný súd SR, aby priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 Ústavy SR, nakoľko ochrana práv v uvedenom prípade nebola rýchla a účinná podľa ustanovenia § 6 O. s. p.. Finančné zadosťučinenie žiadam vo výške 90.000,- Sk. ...

Zároveň Ústavný súd SR žiadam, aby mi ako právnenému zástupcovi sťažovateľky priznal odmenu právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ...

V konaní vo veci samej navrhujem, aby Ústavný súd SR rozhodol takto:

1. základné právo sťažovateľky H. N., bytom K. na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod spisovou značkou 16 C 793/2002 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod spisovou značkou 16 C 793/2002 konal bez zbytočných prieťahov.

3. sťažovateľke H. N., bytom K. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 90.000,- Sk (slovom deväťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je jej Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť H. N., bytom K. trovy právneho zastúpenia vo výške 6.296,- Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet advokáta JUDr. J. Č., K. do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.»

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. A. M., listom zo 4. júna 2008 sp. zn. Spr. 78/07 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu zo 16. júna 2008, ktoré doplnil prípisom zo 6. februára 2009.

2.1 Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodal tieto relevantné skutočnosti:

„... Zo spisu 16 C 793/02 som zistil, že súd od 23. 10. 2003 do 28. 9. 2006 neurobil žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci samej.

Toto obdobie hodnotím ako prieťahy v konaní.

Taktiež v období od novembra 2006 až doposiaľ súd nechal účastníkov rokovať ohľadom uzavretia mimosúdnej dohody, ku ktorej pravdepodobne nedošlo.

Zistená dĺžka konania nie je závislá od zložitosti veci, ale bola vyvolaná správaním sa účastníkov, žalobcov, ktorí viackrát žiadali súd o odročenie pojednávania za účelom uzavretia mimosúdnej dohody so žalovanými a ktorí sa neriadili pokynmi súdu a v stanovenej lehote neoznámili, či došlo k uzavretiu mimosúdnej dohody a ako má súd v konaní pokračovať.

Druhým faktorom, ktorý mal vplyv na túto dobu konania bol postup súdu, ktorý v konaní postupoval neefektívne a v období od 23. 10. 2003 do 28. 9. 2006 bol absolútne nečinný.

Netrvám na tom, aby sa o prijatej sťažnosti konalo ústne pojednávanie.“

2.2 Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedol, že:

„Týmto Vám ako právny zástupca H. N. vo veci sťažnosti H. N. voči porušovateľovi Okresnému súdu Košice I proti porušovaniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, podanej na Ústavný súd Slovenskej republiky dňa 31. 08. 2007 oznamujem, že trvám na podanej sťažnosti a súčasne súhlasím, aby Ústavný súd SR o sťažnosti rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania.

V súvislosti s vyjadrením porušovateľa - Okresného súdu Košice I poukazujem najmä na skutočnosť, že porušovateľ v tomto vyjadrení uvádza, že v období od 23. 10. 2003 do 28. 09. 2006 nevykonal žiaden úkon, teda bol absolútne nečinný.

Predmetné konanie pred Okresným súdom Košice I možno hodnotiť ako konanie, ktoré po právnej stránke nie je zložitú. Objasňovanie skutkového stavu nemôže pri vhodnej voľbe dôkazných prostriedkov spôsobiť v konaní komplikácie, ktoré budú mať za následok trvanie sporu v dĺžke takmer 6 rokov.

Obdobie najmä od 23. 10. 2003 do 28. 09. 2006 možno považovať za obdobie súvislej nečinnosti súdu.

Celková dĺžka obdobia súvislej nečinnosti takmer 3 roky vzhľadom na dĺžku konania jednoznačne dosahuje ústavnoprávnu relevanciu vyžadujúcu vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Vec nie je do dnešného dňa právoplatne rozhodnutá a stav právnej neistoty trvá.

Záverom by som chcel poukázať na naše doterajšie podania vo veci a navrhujem sťažností sťažovateľky v plnom rozsahu vyhovieť.

Ako advokát, č. licencie 1300 si v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb uplatňujem za toto podanie vo veci samej trovy právneho zastúpenia vo výške 3.366,- Sk (pisomné podanie na súd vo veci samej 1 x 3.176 = 3.176,- Sk, rež. paušál 1 x 190 = 190,-Sk).“

Právny zástupca sťažovateľky vo svojom prípise zo 6. februára 2009 napokon dodal najmä to, že: „... vec nie je uzavretá ..., za obdobie dlhej nečinnosti súdu navrhujem priznať náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4 647,15€/140 000 Sk, lebo menovaná nemôže s pozemkom nakladať ani začať s výstavbou rodinného domu.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 16 C 793/02:

Dňa 30. septembra 2002 podala sťažovateľka, J. N., M. B. a J. P. (ďalej aj „žalobcovia“) na okresnom súde žalobný návrh na ochranu vlastníckeho práva a uloženie povinnosti odstrániť časť stavby proti O. Z., Z. J. a J. K. (ďalej len „odporcovia“).

Dňa 10. októbra 2002 súd vyzval žalobcov na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 23. októbra 2002 žalobcovia zaplatili súdny poplatok.

Dňa 11. novembra 2002 súd zaslal žalovaným opis návrhu na písomné vyjadrenie.

Dňa 20. novembra 2002 žalovaní podali protinávrh, ktorým sa domáhali usporiadania pomerov medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku.

Dňa 27. novembra 2002 sa žalovaní vyjadrili k žalobnému návrhu.

Dňa 9. januára 2003 súd zaslal vyjadrenie žalovaných žalobcom.

Dňa 30. mája 2003 súd nariadil vo veci pojednávanie na 17. jún 2003.

Dňa 17. júna 2003 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom nariadenia ohliadky a vyžiadania stavebného spisu.

Dňa 23. júla 2003 súd nariadil pojednávanie na 24. september 2003.

Dňa 19. septembra 2003 sa mala uskutočniť ohliadka, avšak z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne sa nekonala.

Dňa 24. septembra 2003 bola vykonaná ohliadka stavby a pozemku. Toho istého dňa sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 23. október 2003.

Dňa 29. septembra 2003 súd vyžiadal od Okresného úradu K. (ďalej len „okresný úrad“) spis č. ŽP 2002/0156-Vr.

Dňa 8. októbra 2003 okresný úrad zaslal súdu požadovaný spis.

Dňa 23. októbra 2003 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu mimosúdneho vyriešenia sporu.

Dňa 5. novembra 2003 okresný úrad upresnil údaje, ktoré poskytol súdu predtým.

Dňa 29. decembra 2003 žalobkyňa P. oznámila súdu, že ešte nedošlo medzi účastníkmi konania k stretnutiu s cieľom mimosúdneho urovnania sporu.

Dňa 1. marca 2005 žalobkyňa P. požiadala súd o nariadenie termínu pojednávania.

Dňa 6. mája 2005 žalobkyňa P. opätovne žiadala súd o nariadenie termínu pojednávania.

Dňa 9. júna 2005 žalobkyňa P. znovu žiadala súd o nariadenie termínu pojednávania.

Dňa 28. septembra 2006 súd nariadil vo veci termín pojednávania na 22. november 2006.

Dňa 22. novembra 2006 bolo pojednávanie odročené na neurčito z dôvodu pokusu účastníkov konania uzatvoriť mimosúdnu dohodu.

Dňa 28. novembra 2006 žalobcovia doručili súdu listinné dôkazy k predmetnej veci.

Dňa 8. januára 2007 súd vyzval účastníkov konania, aby oznámili, či došlo k uzavretiu mimosúdnej dohody v spornej veci.

Dňa 15. januára 2007 žalobcovia oznámili súdu, že k uzavretiu mimosúdnej dohody nedošlo.

Dňa 18. januára 2007 žalovaní tiež reagovali na výzvu súdu.

Dňa 18. júla 2007 súd nariadil vo veci pojednávanie na 3. október 2007.

Dňa 3. októbra 2007 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 7. november 2007.

Dňa 8. októbra 2007 žalovaní doplnili listinné dôkazy k predmetnej veci.

Dňa 7. novembra 2007 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu prípadného uzavretia mimosúdnej dohody v lehote 30 dní.

Dňa 12. novembra 2007 sťažovateľka žiadala súd o predĺženie 30-dňovej lehoty a zaslala súdu ďalšie listinné dôkazy.

Dňa 6. decembra 2007 sťažovateľka a žalobkyňa B. žiadali súd, aby sudcovská lehota na zvolenie právneho zástupcu a na vykonanie prípadnej zmeny žaloby bola predĺžená do 7. januára 2008.

Dňa 10. januára 2008 sťažovateľka a žalobkyňa B. splnomocnili na zastupovanie v danej veci advokáta.

Dňa 1. apríla 2008 súd vyzval splnomocneného advokáta sťažovateľky a žalobkyne B., aby v lehote 30 dní oznámil súdu výsledok mimosúdnych rokovaní so žalovanými.

Dňa 3. júna 2008 súd opakovane vyzval splnomocneného advokáta sťažovateľky a žalobkyne B., aby v lehote 5 dní oznámil súdu, či došlo k uzavretiu mimosúdnej dohody medzi účastníkmi konania.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o ochranu vlastníckeho práva a uloženie povinnosti odstrániť časť stavby vedenom pod sp. zn. 16 C 793/02 dochádza k porušovaniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr.

I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázal na skutkovú alebo právnu zložitosť predmetnej veci.

2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky v napadnutej veci ústavný súd konštatuje, že na jej ťarchu treba pripísať skutočnosť, že hoci opakovane bolo požiadané o odročenie pojednávania „za účelom uzavretia mimosúdnej dohody“, účastníci konania, a to ani sťažovateľka v stanovenej lehote (ani po uplynutí viac rokov) neoznámili súdu, či aj došlo k uzavretiu mimosúdnej dohody, a tým aj sťažovateľka rozhodne prispela k predĺženiu napadnutého konania. No vzhľadom na to, že na pasivitu účastníkov konania a teda aj sťažovateľky okresný súd reagoval zrejme oneskorene (niekedy aj po rokoch po uplynutí stanovenej lehoty), nemožno celkové správanie sťažovateľky kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 31/01). Na druhej strane však na nesúčinnosť správania sťažovateľky v určitom štádiu napadnutého konania nemohol ústavný súd neprihliadnuť pri úvahe o výške primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol v danej veci opakovane aj dlhodobo nečinný, a to konkrétne od 29. septembra 2003 do 28. septembra 2006 (tri roky) a od 18. januára 2007 do 18. júla 2007 (šesť mesiacov). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas troch rokov a šiestich mesiacov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k prietahom, ktoré neboli spôsobené zložitou vecou ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 140 000 Sk, teda 4 647,15 €, pretože „v priebehu nečinnosti súdu zostali vzťahy medzi sťažovateľkou a žalovanými napäté, čo sťažovateľke spôsobuje psychický stres a citovú ujmu a súčasne vzhľadom k zdĺhavému priebehu konania sú žalobcovia do značnej miery obmedzení vo výkone svojich vlastníckych práv, pretože ako vlastníci nemôžu s predmetnou nehnuteľnosťou nakladať a to napr. predat' uvedenú nehnuteľnosť, pretože stav právnej neistoty trvá a za takýchto podmienok je uvedená nehnuteľnosť nepredajná“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, ako aj vzhľadom na nesúčinnostné správanie sťažovateľky v niektorých štádiách napadnutého konania považuje za primerané v sume 2 000 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 27. júna 2007, spísanie sťažnosti podanej ústavnému súdu z 30. augusta 2007 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu zo 16. júna 2008). Za dva úkony vykonané v roku 2007 patrí odmena v sume dvakrát po 98,59 € a režijný paušál dvakrát po 5,91 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2008 prislúcha odmena v sume 105,42 € spolu s režijným paušálom 6,31 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkovú sumu 320,73 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2009